

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΑΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

● **Της Ζωής Παπαδημητρίου-Τζιράκη**
Φιλολόγου

Πού πας της νιότης μου ανθέ;
Αχόρταγα τη γη μετράς. Λαφροπατάς. Η βίασή σου
με σκιάζει.
Καημός, φωτιά με πυρπολούν. Κι η χαρακιά πάν'
στην καρδιά γράφει ελευθερία. Φιρμάνια δε με συ-
γκρατούν.
Της λευτεριάς η πεθυμιά λαλεί μου να ορμήσω.
Πάω τ' αφήλου ν' ανέβω. Μη με κρατάς, η άργητα
ζημιώνει.
Θ' αντισταθώ, θ' αγωνιστώ. Δεν είμ' απόγονος εγώ
αγωνιστών, ηρώων;
Η Κύπρος ζει κι αντρείεύεται μες' από τα παιδιά της.
Βράζω. Αγανάκτηση ιερή μου κατατρώγει την ψυχή.
Τη φουρτουνιάζει.
Μπαμπέσικα την πατρική μου γη, τη λατρευτή, αρ-
πάξαν.
Άρμεξαν τα καλούδια της, τη χώρισαν με μια γραμ-
μή.
Κι ύψωσαν βέβηλο πανί.
Το 'καμα τάμα από καιρό. Καρτέραγα. Ήρθε η ώρα.
Φλόγα σαν γίνει το κερί θα κατεβάσω το πανί. Θα το
ρημάξω.

Αλλά μην είν' αποκοτιά; Πού πας, περήφανε μου
αετέ;
Ατσάλι έχεις την ψυχή. Τους αφηφάς. Δε βλέπεις;
Όπλα κραδαίνουν φονικά. Μη σε χαλάσουν τρέμω,
άδικα, παλικάρι μου.
Βρυχώνται, ανήμερα θεριά. Όσια δεν έχουν και
ιερά.
Και σένα η οικογένεια σε καρτερεί στην πόρτα.
Όπλα μου έχω τον Θεό, την πίστη μου την τόλμη.
Ας πυρπολήσουν το κορμί. Διεκδικώ το δίκιο.
Εάν το αίμα μου, αχνιστό, τον τόπο μου τον ιερό πο-
τίσει,
γίνεται γόνιμη βροχή. Το χαλαλίζω!
Σ' εσέ, Πατρίδα μου ακριβή, Κύπρο μου αγωνίστρια,
σε σένα το χαρίζω! Σου το χρωστάω!

Πείνα δεν έχω για ζωή. Το σπίτι μου τιμάω!
...Τα σκάγια σκούζανε μεμιάς. Τ' άκουσε κι έκλαψε
ο ντουνιάς.
Σ' ευχαριστώ, βλαστάρι μου! Η θυσία σου τιμή μου.
Γι' αδικημένους δίδαγμα. Καύχημα για την Κύπρο.
Την Κύπρο την ηρωική, την πολυαγαπημένη!
Παιδί μου, ώρα σου καλή. Τα λέμε αύριο το πρωί.